

JARO JE TADY

Kamila Sojková

Ještě nedávno bělal se pod strání záhonek sněhu, ale dnes už se tam zelená travička a jaro voní z každého koutku.

Děti chvátají do školy.

„Já už jsem slyšel skřivánka,“ hlásí Jenda.

A Jarka vypráví: „U nás na dvoře se včera prali vrabci. O peříčko se bili! Stavějí si hnízdo.“

„My jsme pověsili na strom budku,“ poskakuje malý Pepíček a těší se:

„V té budce bude bydlet špaček. Bude tam mít mladé – a bude jim zpívat. A já budu taky poslouchat.“

„A víš, jak špaček zpívá?“

„Vím! Volá: Špačíček pán! Pole mám lán! – A náš dědoušek loni viděl, jak špaček ty mladé učil lítat. A já se letos budu taky dívat – a taky to uvidím!“

„Já jsem loni viděl, jak lítaly mladé vlaštovičky. A jedna přeletěla potok a potom se nazpátek bála. A stará ji pořád volala a lítala sem a tam – asi jí říkala: Pojd’ – nu, neboj se – pojd’ – vždyť to přeletíš jako nic.“

„Já bych chtěl mít křídla,“ zatoužil Jenda.

„Kam bys letěl?“

„Lítal bych si celý den. Nad plotem, nad lesem, do města bych zaletěl, až k moři bych se podíval.“

Blaženka by také chtěla mít křídla. Neříká však nic. Cape tiše za chlapci a jen se dívá. A tu najednou v zeleném trávníku zhlédne bílou hvězdičku.

Chudobka! A tamhle druhá – třetí! Už kvetou! To je jich! Blaženka chodí od jedné chudobky ke druhé a prstíkem je hladí po bílých hlavičkách.

„Už ses vyspala? Tak tě pěkně vítám!“

Skřivánek zpívá. V zeleném trávníku se bělají chudobky. Jaro už je tady.

(Jaro)

